

PIRMAS SKYRIUS

Plyšys sienoje

Viskas prasidėjo nuo plyšio sienoje. Edvidas Drobėlė vieną rytą pastebėjo jį savo miegamajame. Plyšys buvo gal trisdešimties centimetrų ilgio – plonas, juodas, blyškus akmens vypsny. Siena veikiausiai įtrūko naktį, tačiau kada tai nutiko, Edvidui buvo paslaptis.

Tas plyšys atrodė kažkoks grėsmingas. Įsistebeilijęs į jį Edvidas matė vien tamsą, tarsi siena būtų buvusi tuščiavidurė. Smelkėsi šaltas oras, kvėpėjo dulkėmis. Keisčiausia, jog pro tą plyšį lyg ir sklido vos girdimas šnabždesys. Edvidas net sudrebėjo. Gal tai tik jo vaizduotė įsismarkavo?

Aišku, kad Henselis apkaltins jį, taigi Edvidas nutarė plyšį paslėpti, mat jau ir taip buvo patekęs į tėvo nemalonę ir nenorėjo visko pabloginti dar labiau. Ant sienų kabėjo

žymiųjų žemėlapių sudarinėtojų pergamentiniai portretai, taigi buvo gana paprasta perkabinti vieną iš jų ir paslėpti plyšį. Vos tik Edvidas tai padarė, kambarį tapo šilčiau, nuotaika pagerėjo, o dėl to girdėto šnabždesio veikiausiai kalta vaikiška vaizduotė.

Visą dieną ir kitą naktį nieko keista nenutiko. Edvidas ramiai miegojo sapnuodamas nuotykius, kurių taip troško.

Kai nubudo kitą rytą, sienoje vėl žiojėjo plyšys.

Piešinys, kuriuo jis buvo užmaskuotas, buvo perdrėkostas per vidurį, ir vėl galėjai matyti įtrūkį. Ant grindų mėtėsi pergamento skiautės ir nuorėžos. Edvidas vėl išgirdo šnabždesius – silpnus, bet grėsmingus, lydimus slopinamo juoko. Berniukas pasilenkė ir įsiklausė.

– Ką sakai? – sumurmėjo prikišęs ausį prie pat plyšio. Bet išgirdo tik neaiškius prislopintus šnypščiančius balsus. – Ką? – nesuprato berniukas.

– Su kuo čia kalbi? – pasigirdo reiklus balsas.

Edvidas atšlijo nuo sienos. Tarpdury, rankomis įsirėmusi į klubus, prisimerkusi stovėjo jo dvynė sesuo Elizabelė. Jiedu buvo lyg veidrodinis vienas kito atspindys: šviesūs plaukai, apskritas veidas, smaila strazdanota nosis. Abu vienodo ūgio, tvirtai sudėti. Abu netgi judėjo panašiai, lyg lapės šmižinėdami tai šen, tai ten.

– Su niekuo! – Edvidas sukryžiavo rankas ant krūtinės ir atsirėmė į sieną, uždengdamas plyšį.

Elizabelė nepatikliai pažvelgė į jį. Kiek anksčiau Edvidas būtų pasakęs seseriai apie plyšį. Jie būtų ištyrinėję jį drauge, prikūrę teorijų, juokėsi, ginčijęsi ir kartu sugalvoję istoriją apie paslaptinį plyšį. Jie, vienas kito atspindys iki paskutinės strazdanos, visuomet taip elgdavosi.

Bet dabar viskas pasikeitė. Jie nutolo vienas nuo kito. Ir dėl to kaltas buvo Edvidas.

Elizabelės veide šmestelėjo liūdesys. Edvidas tai pajuto, bet nė vienas neištarė nė žodžio. Mergaitė susiraukė ir išdrožė lauk. Po kelių akimirų trinktelėjo jos kambario durys.

Užplūdus pažįstamam liūdesiui, Edvidas pasisuko į plyšį sienoje.

– Matai, ką padarei? – sumurmėjo. – Ji ir taip manęs nekenčia.

Vėl pasigirdo šnabždesiai, lyg kriketo kamuoliukai riedėtų aukštoj žolėj.

– Kalbėkit po vieną, – sudraudė Edvidas.

Keista, bet vienas balsas iš tiesų pagarsėjo.

– Tai tavo paties kaltė, – ištarė jis.

Edvidas krūptelėjo ir atšlijo nuo sienos. Širdis krūtinėje ėmė plakti tankiau. Tačiau jis palengva atgavo drąsą ir vėl palinko į priekį.

– Kas tu? – pasiteiravo.

– Niekas, – atsakė šnabždesys.

– Visi yra kas nors, – metė Edvidas.

– Ir aš buvau, – tarė balselis. – Bet paskui mane įkalino čia, ir dabar esu priverstas amžinai gyventi tarp Pynėsių pasaulio sienų. Nemiegojęs, nevalgęs. Nemirtingas, bet negalintis ištrūkti. Todėl esu niekas.

– Neatrodo, kad būtum niekas, – suabejojo Edvidas.

– Tu labai mielas.

– Turbūt visa tai siaubinga, – sušnibždėjo Edvidas. – Gal galėčiau padėti?

– Taip ir žinojau, kad esi geras berniukas, – atsiliepė balsas. – Štai kodėl man patinka tūnoti tavo kambario sienoje. Turėtų būti būdas, kaip mane iš čia iškrapštyti. Bet nenorėčiau, kad rizikuotum dėl tokio seno nieko kaip aš. Ne, geriau jau palik mane čia.

– Aš noriu padėti, – ryžtingai ištarė Edvidas.

– Tu tikrai padarytum tai dėl manęs? – paklausė šnabždesys.

– Kodėl gi ne?

– Neturėčiau tau leisti.

Minutę kitą Edvidas pasiginčijo su plyšiu sienoje ir pagaliau jam pavyko įtikinti balsą priimti pagalbą. Ginčui nutilus, pasigirdo tylutėlis kūkčiojimas.

– Tu geras berniukas, Edvidai Drobele, – tarė balselis. – Ar esi girdėjęs apie Olfridą Pinutį?

Edvidas buvo girdėjęs. Olfridas Pinutis – vaikų rašytojas, parašęs knygas apie Džemimą Trūkeną. Džemima – tai dvylikametė seklė, narpliojanti paslaptingas bylas, nes nori padėti savo lėlei, ir tos knygos labai populiarios Pynėsių pasaulyje. Elizabelė jas mėgsta. Kadaisė ir Edvidui jos patiko – tai buvo dar vienas dalykas, anksčiau siejęs jį su seserimi.

– Tai štai, Olfridas Pinutis mane čionai įkišo, – pridūrė balselis.

Edvidas apstulbo.

– Kodėl?

– Man nesmagu apie tai pasakoti, – ištarė plyšys sienoje, – bet Olfridas Pinutis – apgailėtinas apgavikas. Visus iki vieno pasakojimus apie Džemimą Trūkeną jis nukniaukė iš kažko kito. O pavogęs kieno nors idėjas, jis įmeta tą žmogų į Pynėsių pasaulio sienas, kad niekas niekada jo nerastų. Nori tikėk, nori ne, iš manęs jis pavogė „Džemimos Trūkenos ir paslėptų sielų rato“ bei „Džemimos Trūkenos ir žudiko iškamšos“ sumanymus. Paskui uždarė mane čia, kad niekas apie tai nesužinotų.

– Betgi tai kvaila, – pertraukė balsą Edvidas.

– Taip ir žinojau, kad nepatikėsi, – niūriai ištarė plyšys sienoje. – O ir kas patikėtų? Taip sakiau ir tam sukčiui, kai

jis grūdo mane į šitą nelemtą kalėjimą, bet ir jis nenorėjo nieko girdėti.

Tai buvo išties keista istorija, bet Edvidui pasirodė, kad balselis sienoje kalba nuoširdžiai. Šiaip ar taip, kam jam meluoti?

– Kaip galėčiau tau padėti? – paklausė berniukas.

– Na, reikia, kad nueitum pas Olfridą Pinutį į namus.

– Ir ko tenai ieškoti? – norėjo žinoti Edvidas.

– Rakto, kad galėtum mane išleisti, – atsakė šnabždėtojas. – Lauksiu tavęs tenai, ir mudu abu rasime raktą.

Edvidas nenumanė, kaip kelias plyšys sienoje ir kaip jiedu susitiks, bet susiruošė daiktus. Į kuprinę įsimetė įskilusį žiūroną, aplamdytą sąsiuvinį su klaidingais žemėlapiais, paskutinius kišenpinigius. Pasiėmė ir drabužių persirengti, savo mėgstamą kandžių sukapotą kepurę su snapeliu ir sukutį – Elizabelės dovanotą viduvasarį; tegu toji dovana primena jam apie namus, tėvą Henselį ir ypač Elizabelę, pačią geriausią draugę.

Ištrūkti iš namų buvo sunku. Henselis nenuleido nuo Edvido akių. Laimė, kai Edvidas su Elizabele nueidavo gulti, Henselis mėgdavo įsitaisyti foteliuke ir išgerti puodelį aguonų sirupo. Tas gėrimas buvo skirtas tik suaugusiems – butelyje skaidrus, pilamas susidrumsdavo, o pauostytas pakutendavo dvyniams nosis. Išgėręs trečią puodelį

Henselis paprastai užmigdavo prie židinio, ir tai Edvidui labai pasitarnavo.

Tačiau didžiausia bėda buvo Elizabelė. Ji – daug budresnė ir tikrai protingesnė už Henselį su Edvidu. Elizabelė stebėdavo brolių iš tolo, akies krašteliu, vanago žvilgsniu, tuo pat metu užsiimdama kitais dalykais. Taigi Edvidui teks saugotis Henselio, bet dar labiau – Elizabelės.

Atėjo vakaras, ir Edvidas apsimetė einąs miegoti. Netrukus jis išgirdo, kaip Elizabelė užpūtė lempą prie jų kambarius skiriančios sienos. Po valandos, palengva perėjęs prieškambarį, Henselis pravėrė Edvido kambario duris. Patenkintas, kad sūnus užmigo, Henselis užsuko pas Elizabelę ir vėl nušlepsėjo į svetainę, išipylė į puodelį aguonų sirupo ir jaukiai įsitaisė fotelyje.

Edvidas kantriai laukė. Namie buvo tylu. Pagaliau, regis, praėjus šimtmečiui, pasigirdo ženklas – Henselis pirmą kartą knarktelėjo. Edvidas tyliai apsirengė, sugraibė kuprinę, prisirišo lėlytę prie kelių diržo ir nusėlino per namus.

– Ir kur susiruošei? – staiga išgirdo, kai jau buvo prie pat laukujų durų.

Edvidas atsigrėžė. Sugniaužusi kumščius ir nenuleisdama nuo jo akių, šešėlyje stovėjo Elizabelė.

– Eik miegoti, – paliepė Edvidas.

– Kur keliauji? – neatlyžo sesuo.

– Turiu kai ką padaryti, – atsakė Edvidas. – Eik miegoti. Tuoj grįšiu, pažadu.

– Aš eisiu su tavim.

– Ne.

– Tada kviečiu Henselį.

– Mudu niekuomet vienas kito neskundžiam, – metė Edvidas. – Toks susitarimas.

– Šitai susitariau su ankstesniuoju Edvidu, – atsakė Elizabelė, ir jos žodžiai tarsi susmigo broliui į pilvą. Jis pasisuko eiti. – Kodėl manęs nekenti? – paklausė sesuo neįprastai tyliai. – Ką bloga tau padariau?

– Nieko, – atšovė Edvidas skaudama širdimi.

– Tai kodėl slepi nuo manęs?

– Viską papasakosiu grįžęs, – pažadėjo Edvidas. – Priesiekiu.

Jis tikrai ketino tai padaryti.

– Aš tavęs neišleisiu, – užsispyrė Elizabelė.

Ji žingtelėjo pirmyn ir įsiremė rankomis į klubus, kur kabaldžiavo jos lėlė. Grėsmė. Nejučia ir Edvidas siektelėjo savo lėlytės. Dvyniai kuri laiką stovėjo lyg statulos šešėlyje; atrodė, tuoj tuoj užvirs lėlių mūšis, bet tai tikrai būtų pažadinę Henselį, ir Edvidas turbūt būtų pralaimėjęs.

Nenuleisdamas akių nuo sesers Edvidas atatupstas žengė žingsnį. Tada dar vieną. Vis dar nepaleisdamas sesės iš akių,

jis pravėrė laukujes duris ir išpuolė lauk. Elizabelė pajudėjo tik paskutinę akimirką, bet ne sugriebė lėlytę, o kažką nusi-
braukė nuo akių.

Olfridas Pinutis gyveno mažame namelyje tokiais pat akme-
niniais namukais apstatytos gatvelės gale. Iš kaminų rangėsi
dūmai, už užuolaidų maloniai spingsėjo lemputės. Baltos
ir juodos į vaiduoklius panašios gėlės augo gėlynuose.

Olfrido namelis buvo kitoks nei visų – apleistas, apgriu-
vęs. Išsikerojusiam sode stūksojo didžiulis kaulamedis,
virš šiaudinio stogo išskėtęs šviesias vaiduokliškas šakas.
Namelyje nespindėjo jauki šviesa, iš kamino svajingai nekilo
dūmai. Visur buvo tamsu, visi langai užkalti.

Edvidas nerimaudamas prasibrovė pro sulaukėjusį Ol-
frido sodą ir pabeldė į duris. Tačiau niekas neatėjo atidaryti,
namelyje – nė garselio. Regis, jame niekas negyveno. O gal
Edvidas buvo apgautas?

Staiga pasigirdo treškėjimas. Akmeninėje namelio sienoje
ūmai atsirado siauras plyšys, jis vis plėtėsi, kol tapo trisde-
šimties centimetrų ilgio, ir sustingo virtęs juodu vypsniu.
Plyšys atrodė toks pat kaip Edvido kambario sienoje.

– Jis viduje, – sušnibždėjo jau pažįstamas balsas.